

карския сѣжизни. И по сѣщество законѣтъ не може да се смѣта за цѣлесѣобразенѣ. Вѣпросѣтъ за синдикатитѣ на дѣржавнитѣ служители не е още разрѣшенѣ окончателно въ другитѣ европейски дѣржави. Въ Франция, гдѣто той се явява въ най-остра форма, мнѣнията на ученитѣ и на дѣржавнитѣ дѣйци сѣ много раздѣлени. Италианската дѣржава сѣщо тѣй не е дошла къмѣ окончателното му разрѣшение. И у насѣ ще трѣбва още продължително врѣме, за да се намѣри оная формула, която ще може да запази както общиятъ интересѣ на дѣржавата, така и частнитѣ корпоративни интереси на отдѣлнитѣ граждани. Едно е обаче явно. Несѣстоятелното въ въ почти всѣко отношение управление, на което се „радваме“ ние, най-много спомага за образуването на синдикати между дѣржавнитѣ служители. Нашитѣ правителства сѣвършено занемарватѣ интереситѣ на служащитѣ. Първиятъ произволѣ по отношение на завземането служби или уволнението на чиновницитѣ безѣ съмнѣние ще прѣдизвика още повече синдикалното движение. И ако синдикалнитѣ организации бѣдатѣ силни, и новиятъ законѣ не ще може да запази дѣржавата. Интересенѣ примѣръ на казуистично законодателствуване дава тѣлкувателниятѣ законѣ на чл. 89. отѣ закона за наслѣдството (29./I. 907., обнародванѣ въ бр. 45. „Д. В.“). Случаятъ, къмѣ който се отнася това тѣлкуване, е толкова рѣдѣкъ, щото може да се подозира, че само нѣкой частенѣ интересѣ е пробудилѣ законодателната инициатива на сегашното народно прѣдставителство.